

ΠΟΛΥΕΛΛΑΙΟΣ

Είχαμε χρόνια και χρόνια να τον δούμε. Όμως δεν τον ξε-
στιγμές της ζωής μας, μα και οι πιο οδυνηρές, διαδραματί-

χάσαμε ποτέ, γιατί ήτανε μαζί μας -για μας τους μεγαλύτερους μιλώ- στενά δεμένος, τόσο όσο δεμένοι είμαστε και με τη ζωή. Όλες οι καλύτερες

στηκαν μπροστά στα μάτια του.

Κάτω απ' το ιλαρό του φως, γίναμε "χριστιανοί στην κολυμβή" (Συνέχεια στη σελίδα 6)

ΠΑΣΧΑ ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ

Α' Φέτος το Πάσχα γιορτάστηκε αργά. Έτσι δικαιολογημένη ήταν και η επίσκεψη περισσότερων συγχωριανών μας από κάθε άλλη φορά στο χωριό μας.

Λίγες μέρες πριν από τη Μ. Εβδομάδα πολλοί βρεθήκαμε νωρίτερα στο χωριό για να συνοδεύσουμε στο τελευταίο αγύρι στο ταξίδι την σεβαστή Παναγία τα Ζαρκάδα και το μπάρμπα Κώστα Λειβαδίτη. Ξέρουμε ότι ήθελαν κι ετοιμάστηκαν κι αυτοί να γιορτάσουν το Πάσχα, αλλά «άλλα αι βουλαί του Θεού...». Μάλιστα τους αναζητούσαμε να μας καλοσωρίσουν στην πλατεία του χωριού, όπως έκαναν πάντα. Ας είναι αιώνια η μνήμη τους.

Κι άρχισαν οι ιερές ακολουθίες της Μ. Εβδομάδας και των Αγίων Παθών μέσα σε θρησκευτική και προσευχητική κατανύξη και με μεγάλη συμμετοχή των πιστών. Αξίζουν συγχαρητήρια στις νέες και τους νέους που στόλισαν τον Επιτάφιο και φρόντισαν για την επιβλητική περιφορά του. Και φτάσαμε στο βράδυ της

Λαμπροφώρου Αναστάσεως. Στο ναό υπήρχε αδιαχώρητο και κυριαρχούσε σύμφωνα με τον υμνογράφο της εκκλησίας μας η χαρά και το φως. «Νυν πάντα πεπλήρυνται φωτός, ουρανός τε και γη και τα καταχθόνια». Κι ύστερα από το «Χριστός Ανέστη» και τον Κατηχητικό λόγο του Χρυσοστόμου «νποτεύσαντες και μη νποτεύσαντες» ευφρανόμενοι κίνησαν ολοταχώς για τη ζεστή μαγειρίτσα. Ανήμερα του Πάσχα, από πολύ νωρίς το πρωί στη μόνιμη πλέον ψωταριά, στον αύλειο χώρο του Σχολείου, στήθηκε η φωτιά με τη φροντίδα των κ. Κώστα Καραγιάννη και Κώστα Μάλλιου, που πήραν το γενικό πρόσταγμα συνεπικουρούμενοι και από όσους άλλους μπορούσαν, για το ψήσιμο. Σε λίγη ώρα όλα ήταν έτοιμα. Άρχισε το ψήσιμο με οδηγίες από τους υπεύθυνους για γρήγορο γύρισμα «μην ανάψουν» τα ψπτά. Δεν έλειπαν και κάποιες μουρμούρες από τους μεγαλύτερους μπροστά στο

(Συνέχεια στη σελίδα 6)

«Το γαϊτανάκι» και «η Παπαδούλα» σε αγώνες χορού

Διαβάσαμε στον τοπικό τύπο, ότι το 2ο ΤΕΕ Ναυπάκτου στις 14 και 15 Απριλίου του 2005, πήρε μέρος στους περιφερειακούς αγώνες χορού, που έγιναν στην Αρχαία Ολυμπία.

Στους αγώνες αυτούς πήραν μέρος 17 Σχολεία απ' όλη τη Δυτική Ελλάδα.

Ανάμεσα στους χορούς

που παρούσισε το 2ο ΤΕΕ Ναυπάκτου, ήταν «το Νεχωρίτικο (κι όχι Νιοχωρίτικο) γαϊτανάκι» και «η Παπαδούλα», δύο παραδοσιακοί χοροί, που χορεύονται αποκλειστικά στο χωριό μας.

Τα χόρεψαν μάλιστα τραγουδώντας τα με τον δικό

(Συνέχεια στη σελίδα 4)

ΤΟ ΜΟΥΣΕΙΟ ΚΑΙ ΤΟ ΜΟΝΟΠΑΤΙ ΤΗΣ ΣΠΗΛΙΑΣ (ΠΑΛΙΟΝΕΧΩΡΟΥ)

Στο φύλλο του "ΝΕΧΩΡΙΤΗ" 96 Οκτ.-Νοε.-Δεκ. 2003 και στη σελίδα Ι δημοσιεύσαμε έγγραφο της Αιτωλικής Αναπτυξιακής ΑΕ σχετικά με το πλαίσιο του τοπικού προγράμματος Leader+, "Ολοκληρωμένο Σχεδιασμό δικτύου μονοπατιών και ανάπτυξη εναλλακτικών μορφών τουρισμού στην Αιτωλία" καθώς και τη σχετική απάντηση του Δ.Σ.

Το Δ.Σ. του Συλλόγου παρακολούθησε με ενδιαφέρον τα σχετικά προγράμματα και σε συνεργασία με το Τοπικό Συμβούλιο του Χωριού μας, υπέβαλε προς το Δήμο και την Αναπτυξιακή ολοκληρωμένες προτάσεις με αναλυτικά στοιχεία.

Με μεγάλη χαρά δημοσιεύουμε έγγραφο που λάβαμε από το Δήμαρχο κ. Λεωνίδα Κωλέττα. Εμείς θα παρακολουθήσουμε το θέμα και θα βοηθήσουμε όπου και όσο απαιτηθεί ώστε τα λεφτά να διατεθούν για το σκοπό που εγκρίθηκαν και τα έργα να τελειώσουν στους προκαθορισμένους χρόνους.

ΔΗΜΟΣ ΠΛΑΤΑΝΟΥ Δ.Δ. ΝΕΟΧΩΡΙΟΥ

Στα πλαίσια του προγράμματος "Leader" ο Δήμος Πλατάνου πρότεινε, ανάμεσα στ' άλλα, δυο έργα που αφορούν στο Δ. Δ. Νεοχωρίου:

1. Σήμανση και χαρτογράφηση μονοπατιού Παλιονέχωρο, δημιουργία θέσης θέας και αναψυχής με τελικό εγκριμένο προϋπολογισμό 13.133,87 Ευρώ.

2. Λαογραφικό μουσείο Νεοχωρίου με εγκρινόμενο προϋπολογισμό 30.032,53 Ευρώ.

Ο Δήμος υπέβαλε ολοκληρωμένες μελέτες των παραπάνω

έργων στην Αιτωλική Αναπτυξιακή, της οποίας Επιτροπή Διαχείρισης του Προγράμματος Leader γνωμοδότησε θετικά και ενέκρινε την ένταξη των παραπάνω έργων. Οι προτάσεις και γνωμοδοτήσεις έχουν ήδη δια-

βιβαστεί στο Υπουργείο Γεωργικής Ανάπτυξης και Τροφίμων.

Εκεί θα γίνει η οριστική έγκριση και μετά απ' αυτή θα εκτελεστούν τα παραπάνω έργα.

Ο ΔΗΜΑΡΧΟΣ
Λ. ΚΩΛΕΤΤΑΣ

Φ' ντάνα - Βρύση πάνω στο μονοπάτι της Σπηλίας

Στα μεταχτά...

- Με τη δραστηριοποίηση του Δήμου συνεργείο καθαρισμού επισκέπτεται τα Δημοτικά Διαμερίσματα. Στο Χωριό μας έγινε καθαρισμός των δρόμων, της πλατείας, του σχολείου, του πάρκινγκ του Νεκροταφείου κλπ.

- Άρπασε, αλλά έγινε πολύ καλό (με σχάρες) το αυλάκι από την πλατεία μέχρι την οικία Α/φων Μάλλιου. "η καλή δουλειά αργεί να γίνει". Σχετικές εργασίες γίνονται και στο "χαττάκι Μαυροσκαμνιές".

- Ο Σύλλογος φρόντισε και επισκευάστηκε, από τους αδελφούς Γιώργο και Γιάννη Αθαν. Μάλλιου, τα δύο μα-

νουάλια που είναι μπροστά στην Ωραία Πύλη.

- Μάθαμε ότι 2-3 συγχωριανοί μας δεν έλαβαν την Εφημερίδα μας "Ο ΝΕΧΩΡΙΤΗΣ". Αυτό βέβαια δεν είναι είδηση, η είδηση είναι η απάντηση που τους δόθηκε στο Καφενείο: "Σας έκοψαν την εφημερίδα, γιατί δεν πληρώνετε συνδρομή". Ουδέν ανακριβέστερο. Άλλαξαν διεύθυνση οι άνθρωποι, πήγαν σε καινούργια σπίτια και το Διοικητικό Συμβούλιο δεν το πληροφορήθηκε. Ουδέποτε διανοήθηκε τούτο το Δ.Σ. να στερήσει την Εφημε-

(Συνέχεια στη σελίδα 6)

ΤΙΜΗΤΙΚΗ ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΓΙΑ ΤΟ ΝΙΚΟ ΑΠ. ΓΙΑΝΝΑΡΗ

Γνωρίζουμε πως ο Νίκος Γιάνναρης έχει μεγάλη κοινωνική και φιθανθρωπική προσφορά στο χωριό μας, παρ' ό-
τι ακοιουθεί την Ευαγγελική

Και ποιος ξεχνά τις προσφορές του στην εκκλησία του χωριού μας; Κι ακόμη ποιος δε γνωρίζει πως με μεγάλη διακριτικότητα έβαζε και βά-

ρήση: "Μη γνώτω η αριστερά σου τι ποιεί η δεξιά σου".

Ποιος δε γνωρίζει τη γενναία οικονομική προσφορά του στην αγορά της αίθουσας του Συλλόγου στην Αθήνα;

ζει στην τσέπη των γιαγιάδων του χωριού μας και των αναξιοπαθούντων συγχωριανών μας τη γενναία του βοήθεια; Μια εκδήλωση όμως που έ-

(Συνέχεια στη σελίδα 6)

ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ

- Η Ντόλυ Καρανδρίκα σύζυγος Ιωάννη Σιατούφη γέννησε κοριτσάκι.
- Η Κέλλυ Χερβατοπούλου σύζυγος Ερμανουήλ Μάντη γέννησε κοριτσάκι.
- Η Μαρία σύζυγος Κωνσταντίνου Γ. Καραγιάννη γέννησε αγοράκι.
- Η Βίβιαν Μάλλιου σύζυγος Γεωργίου Πάφη γέννησε κοριτσάκι.
Να ζήσουν τα νεογέννητα.

ΒΑΠΤΙΣΕΙΣ

- Το ζεύγος Κωνσταντίνου και Λένας Σαλτού βάπτισε στις 7/5/2005 στον Ιερό Ναό Κοιμήσεως της Θεοτόκου Ηλιούπολης, την κόρη τους και την ονόμασε Παναγιώτα. Νουνός ήταν ο Πρόεδρος του Συλλόγου Κώστας Φούρλας.
- Το ζεύγος Μαρία (Μασγάλα) και βασιλείου Κολοβού βάπτισε το κοριτσάκι τους στις 26/6/2005 στο Μοναστήρι Δαριάστας και το ονόμασε Ευφροσύνη.
Να ζήσουν τα νεοφώτιστα.

ΓΑΜΟΙ

Στις 29/5/2005, στο Harrisburg Pennsylvania έγιναν οι γάμοι του Περικλή Αθ. Πανάγου και της Βίκυς Κ. Καρανδρίκα.
Τους ευχόμαστε κάθε ευτυχία.

ΘΑΝΑΤΟΙ

- Την 19/4/2005 πέθανε και κηδεύτηκε στο Νεοχώρι η Παναγιώτα χήρα Αθανασίου Ζαρκάδα.
- Την 20/4/2005 πέθανε στην Αθήνα και κηδεύτηκε στο Νεοχώρι ο Κωνσταντίνος Ν. Λειβαδίτης.
- Την 30/4/2005 πέθανε στην Αθήνα και κηδεύτηκε στο Νεοχώρι ο Ιωάννης Αντ. Παπακώστας.
- Την 10/6/2005 πέθανε στην Αμερική και ετάφη στο Νεοχώρι η Μαρία Ν. Σπανού.
Συλλυπητήρια στους οικείους τους.

ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ

Τοιγαριθρας Κώστας	50
Χαρμαντζή-Τσιλογιάννη	
Γιαννίτσα	15
Αντωνόπουλος Γεώργιος	20
Καραγιάννης Κων/νος Ν.	20
Μπαλαφούτας Νικόλαος Δ.	20
Κατσαούνης Αθανάσιος Ν. \$	50
Σκεπαρνιάς Αντώνιος Χ.	30
Κρανιάς Κων/ντίνος	30
Βενετάκη-ΛάμπαΔικατερίνη	30
Παλιομήτρος Ιωάννης Δ. \$	100
Τσελιος Χρήστος Γ.	50
Τοιντζέλη-Γεωργίου	
Αθανασία	20

Τους ευχαριστούμε πολύ.

Από τον κ. Χρήστο Κατσικά
Τέως Πρόεδρο της Κοινότητας

«Ο ΝΕΧΩΡΙΤΗΣ»

Έκδοση Συλλόγου
Νεοχωριτών Ναυπακτίας
Κωδικός 3327

☆☆☆

Εκδότης

ΚΩΝ. Γ. ΦΟΥΡΛΑΣ

Σειρήνων 33

Βύρωνα 162 32

Τηλ./Fax: 210.76.45.280

Internet site: www.nehoritis.gr

☆☆☆

Ηλεκτρονική σελ/ση -
Εκτύπωση

ΑΦΟΙ ΖΟΥΜΠΟΥΛΗ Ο.Ε.

Γερανίου 7 - 2ος όροφος

Τηλ.-Fax: 210.52.38.107

☆☆☆

Τεχνικός σύμβουλος
Κ. ΧΟΥΛΙΑΡΑΣ

Αγυσιλάου 20 - Αθήνα

Τηλ.: 210.52.36.835

Κοινωνικά

Αγίου Δημητρίου, φίλο των Νεοχωριτών, λάβαμε το ποσό των 50 Ευρώ, ευγενική προσφορά στο Σύλλογό μας. Τον ευχαριστούμε πολύ.

Ο Ιωάννης Δ. Παλιομήτρος προσέφερε στο Δημοτικό Διαμέρισμα Νεοχωρίου το ποσό των 100 Δολαρίων.

ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ
ΣΤΗ ΜΝΗΜΗ

Με τη συμπλήρωση ενός έτους από το θάνατο του Γεωργίου Ν. Κουβελά η σύζυγός του Μελομένη, προσέφερε στη μνήμη του το ποσό των 200 Ευρώ.

- Ο Ιωάννης Αθ. Σβούκας, στη μνήμη της μητέρας του, προσέφερε το ποσό των 30 Ευρώ.

- Ο Γρηγόρης και η Βίκυ Ντούζου, στη μνήμη του εξαδέλφου τους Ιωάννη Πατερέκα και της θείας τους Ελένης χήρας Ν. Πατερέκα, προσέφεραν το ποσό των 50 Δολαρίων.

- Η Ευαγγελία Τσίγκα και η οικογένειά της προσέφεραν, στη μνήμη του εξαδέλφου και θείου τους Ιωάννη Πατερέκα και στη μνήμη της θείας τους Ελένης χήρας Ν. Πατερέκα το ποσό των 50 Δολαρίων.

- Η Παναγιώτα Πετράκη προσέφερε, στη μνήμη της θείας της Ελένης χήρας Ν. Πατερέκα, το ποσό των 20 Ευρώ.

- Στη μνήμη του Κωνσταντίνου Λειβαδίτη, η σύζυγός του Ερασμία και τα παιδιά του Νικόλαος, Ελευθέριος και Γεώργιος, προσέφεραν το ποσό των 200 Ευρώ.

- Στη μνήμη του Κωνσταντίνου Λειβαδίτη ο Ιωάννης και η Γιαννούλα Λειβαδίτη προσέφεραν το ποσό των 20 Ευρώ.

- Ο Γεώργιος, η Ευδοξία και ο Δημήτριος Παπακώστας προσέφεραν στη μνήμη του αδελφού τους Ιωάννη το ποσό των 250 Ευρώ.

- Στη μνήμη της εξαδέλφης και θείας τους Παναγιώτας Ζαρκάδα προσέφεραν το ποσό των 30 Δολαρίων, η Ευαγγελία Τσίγκα, ο Δημήτρης και ο Ιωάννης Τσίγκας.

Στη μνήμη του Κωνσταντίνου Λειβαδίτη:

- Ο Χρήστος και η Ελένη Λειβαδίτη, ο γιος τους Αθανάσιος και η κόρη τους Γιώτα, προσέφεραν το ποσό των 50 Ευρώ.

- Η Αγγελική Πολ. Λειβαδίτη, ο γιος της Αθανάσιος και η κόρη της Κατερίνα, προσέφεραν το ποσό των 50 Ευρώ.

Τους ευχαριστούμε πολύ.

ΔΩΡΕΑ

Οι οικογένειες:

Γεωργίου Αθ. Ζαρκάδα,

Θωμά Μαζιά,

Ιωάννου Μπαλαφούτα και

Ανδρέα Ασημακάκη

- Στη μνήμη της πολυαγαπημένης τους μητέρας και γιαγιάς προσέφεραν, στον Ιερό Ναό Κοιμήσεως της Θεοτόκου, το ποσό των 7.000 Δολαρίων.

ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ
ΣΤΟΝ Ι. ΝΑΟ

Στη μνήμη Κωνσταντίνου Λειβαδίτη προσφέρθηκαν:

- Από την οικογένειά του το ποσό των 200 Ευρώ.

- Από τον Αντώνιο Σκεπαρνιά το ποσό των 50 Ευρώ.

- Από το Νικόλαο Α. Σκεπαρνιά το ποσό των 50 Ευρώ.

- Από την οικογένεια Λεονάρδου Βαμβακάρη το ποσό των 50 Ευρώ.

- Από το Θρασύβουλο και τη Βούλα Καλλιὰ το ποσό των 20 Ευρώ.

- Από Βασιλική Λειβαδίτη και οικογένεια το ποσό των 50 Δολαρίων.

- Από το Χρήστο Λειβαδίτη, το γιο του Αθανάσιο και την κόρη του Γιώτα το ποσό των 50 Ευρώ.

- Από την Αγγελική Λειβαδίτη την κόρη της Κατερίνα και το γιο της Αθανάσιο το ποσό των 50 Ευρώ.

- Από Κωνσταντίνο και Θεοδώρα Μάντη το ποσό των 50 Ευρώ.

- Από την οικογένεια Γεωργίου Κ. Μάντη το ποσό των 20 Ευρώ.

- Από τον Ηλία και τη Βασιλική Μάντη-Ιωαννίδου το ποσό των 15 Ευρώ.

Στη μνήμη του Ιωάννη Αντ. Παπακώστα τα αδέρφια του Γεώργιος, Ευδοξία και Δημήτριος προσέφεραν το ποσό των 250 Ευρώ.

Στη μνήμη Ελένης Κωτσάλου και Ελένης Πατερέκα η Ευδοξία Τσίτσου προσέφερε το ποσό των 50 Δολαρίων.

Η οικογένεια Αναστασίου Πλατάκου προσέφερε:

- στη μνήμη Παναγιώτας Ζαρκάδα το ποσό των 30 Ευρώ.

- στη μνήμη Ελένης Πατερέκα το ποσό των 30 Ευρώ.

Στη μνήμη Παναγιώτας Ζαρκάδα:

- Από Γεώργιο και Μαρία Πανάγου το ποσό των 50 Δολαρίων.

- Από Νίκο και Βασιλική Μπαλαφούτα το ποσό των 50 Δολαρίων.

Στη μνήμη Κωνσταντίνου Ν. Λειβαδίτη:

- Από Γεώργιο και Μαρία Πανάγου το ποσό των 100 Δολαρίων.

- Από Νίκο και Βασιλική Μπαλαφούτα το ποσό των 50 Δολαρίων.

ΚΑΤΑΤΑΧΤΗΚΕ
ΣΤΟ ΣΤΡΑΤΟ

Ο Δημήτριος Στεφ. Ασημακάκης κατατάχτηκε στο στρατό για να υπηρετήσει τη θητεία του.

ΤΕΛΕΙΩΣΕ
ΤΟ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟ

Ο Χρήστος Κ. Κανέλλος τελείωσε τη στρατιωτική του θητεία. Καλός πολίτης.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΑ

Ευχαριστούμε θερμά όλους τους Νεοχωρίτες συγγενείς και φίλους που συμπαραστάθηκαν με οποιοδήποτε τρόπο στο πένθος μας, για το θάνατο του αγαπημένου μας αδελφού ΓΙΑΝΝΗ ΑΝΤ. ΠΑΠΑΚΩΣΤΑ.

Τα αδέρφια Γιώργος, Σία και Δημήτρης.

☆☆☆

ΕΛΕΓΕΙΑ

Στη μνήμη

Γιάννη Παπακώστα

Τα Άγια Πάθη, η εις Άδου Κόδος

και μετά η Ανάσταση.....ήρθαν.

Μύρο από σχοίνα Ανοιξιάτικα

Και λεμονανθούς, μοσχοδόλη-

σεν

της Άνοιξης η φύση.

*

Θάνατος, Ανάσταση κι 1η Μάη,

έφθασαν

Μαζί με τα λουλούδια.

Και εσύ ταξίδεψες γι' αλλού,

εκεί,

απ' όπου δε γυρίζει ταξιδιώτης,
με μοιρολόγια κι θρηνητικά
τραγούδια.

*

Και μείναν ορφανά τα περιστέ-

ρια

του μπαλκονιού σου, 1η Μάη,
κι μαράθηκαν τα άνθη στα
παρτέρια.

Κι έρμη η κελιδονοφωλιά.....

*

Και σ' έχασαν για πάντα

Οι φίλοι σου οι αγαπημένοι, τα

φυτά,

Γιατί ποτέ δεν ήσουν μόνος....

Είδες για συντροφιά

Τα άνθη σου και τα μυρωδικά.

Τα πετεινά του Ουρανού.

Της φύσης που τόσο αγάπηγες

- Τα δεύτερα πουλιά-.

ΒΑΣΩ ΚΟΥΒΕΛΑ

κι κάποιοι φίλοι.

Επίσης εκφράζω τα συλλυπητήρια στους οικείους του κι δημοσιεύω την εισαγωγή-πρόλογο του ιδίου, από το δοκίμιο μου "Ορεινή Ελλάδα, Ορεινή Ναυπακτία αχ τραγισμένες Πατρίδες δίκως αύριο!"

«Δύο λόγια αντί προλόγου

Το Νεχώρι μας (πάντα το συνοδεύουμε με κτητική αντωνυμία), έτσι το λέμε εμείς οι Νεχωρίτες, δείγμα της μεγάλης αγάπης μας, σ' αυτό, δεν έχει τίποτα το παραπάνιστο από τ' άλλα ελληνικά ορεινά χωριά, ώστε να περιφανεύεται, για κάτι το πιο ξεχωριστό, εκτός από το ότι ανήκει σ' όλους εμάς τους Νεχωρίτες. Είμαστε τα παιδιά του κι είναι το πατρικό μας.

Όπου κι αν βρισκόμαστε, όπου κι αν σταθούμε πάντα γυρίζουμε ευλαβικοί προσκυνητές και χωρίς σχεδόν εξαίρεση στα στερνά μας.....

Γεωγραφικά το χωριό μας ανήκει στο πιο βόρειο τμήμα της Επαρχίας Ναυπακτίας του νομού Αιτωλίας και Ακαρνανίας στα σύνορα ακριβώς με το νομό Ευρυτανίας. Πρωτεύουσα η Ναύπακτος ή Έπαχτος.

Είναι χτισμένο πάνω σε λόφο 700-750μ. υψόμετρο. Ένα γύρω το περιβάλλουν τέσσερα βουνά που οι κορυφές τους ξεπερνούν τα 2.000 μέτρα. Απόληξη της οροσειράς της Πίνδου. Απ' το νότο ο δίκωρος Αρδίνης και το χωριό Άγιος Δημήτριος, βόρεια ο Ψηλός Σταυρός με το Παλιονέχωρο, ανατολικά ο Κοκκινιάς και η Αράχωβα και δυτικά ο εντελώς δικός μας Νεχωρίτης ή Καρφοπεταλιάς. Καθένα απ' αυτά με την δική του ιστορία που δυστυχώς δεν βολεύονται μέσα σε τούτες τις λίγες γραμμές.

Λούζεται ολόγυρα από ρυάκια και ρεματιές, που εμείς τους έχουμε ονομάσει ποταμούς με τις δικές τους ονομασίες. Προς το νότο πλέει ο μυθικός Εύηνος (Φειδαρης που έχει σχήμα φιδιού) που, όταν θύμωνε το χειμώνα, παλαιότερα, δεν άφηνε ορθό, γεφύρι για γεφύρι.....Τώρα με το υπό κατασκευήν φράγμα του, θα ξεδιψάσει λένε την Αθήνα! Γένοιτο.....

Το Νεχώρι χτίστηκε γύρω

στα μισά του προσπερασμένου αιώνα. Οι πρώτοι κάτοικοι κατά το λαογράφο δάσκαλο Δημ. Φούρλα, και Χρήστο Παπανικολάου ήταν Έλληνες από τους κάμπους των Σαλώνων (Αμφισσα) απ' το χαλασμό του Μετσόβου, και γιατί όχι Ζακαίοι, απ' το Σούλι επίσης, απ' τα καμποχώρια και πολλοί απ' την Ηπειρο. Ήταν από κείνους που δεν άντεχαν τους Τούρκους και τη σκλαβιά κι ανέβηκαν δω πάνω σε τούτα τα βορριοδαρμένα βουνά για αγώνα και λευτεριά, γι' αυτό εμείς εδώ καμαρώνουμε, σε πείσμα του Φαλμεράϊερ, (ό,τι δηλ. μέيناμε γνήσιοι απόγονοι των αρχαίων ημών).

Τα παλιά τα χρόνια το χωριό επικοινωνούσε προς νότο με τις μεγαλουπόλεις! Ναύπακτο, Θέρμο (Κεφαλόβρυσο), Βόρεια με το Καρπενήσι, με μονοπάτια και κατσικοδρόμους που οι κάτοικοι της περιοχής πήγαιναν ποδοράδρομο, με μουλάρια ή γαϊδουράκια, όσοι βέβαια είχαν απ' αυτά. Οι περισσότεροι φορτωμένοι συνοδεύοντας την κούραση τους με δημοτικά τραγούδια και χωρατά. Τέτοια ανέκδοτα διηγούνται πολλά όσοι απόμειναν ακόμα απ' τους παλιούς αγωγιάτες.

Σήμερα όλα τα χωριά συνδέονται με αμαξιτούς δρόμους. Πολύ σύντομα θα είναι και ασφαλή τόνωτροι. Όλοι τώρα έρχονται με τα Ι.Χ. τους. Ξαπόστασαν βέβαια απ' το φόρτωμα, αλλά έχασαν τα γιούρτια και τις αυλές τους. Μετατράπηκαν σε χώρους στάθμευσης..... Εξέλιξης είπαμε!!!. Πολλοί όμως αμετανόητοι νοσταλγοί με τα παλιά καλά εκείνα χρόνια!. Τα υπόλοιπα, σας τα διηγείται η Βασούλα Κουβελά, παλιό δασκαλοῦδι του χωριού μας. Ήρθε να προσκυνήσει. Είδα τα παιδικά της τα χαλάσματα!. Σεργιάνισε τα σοκάκια και τις λογγές. Επισκέφτηκε τους ιερούς της τάφους! των πεθαμένων πεταλούδων της. Αντί κεριών αναπέθεσε κάτι τσακνάρια, δυο μαντζουράνες του κήπου και λίγα λουλούδια του αγρού στο χώμα, που τις σκεπάζει. Δάκρυσε, συγκινήθηκε, περιγράφει γλυκά "γλαφυρά" με τον δικό της τρόπο.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΑΠΑΚΩΣΤΑΣ »

Η αγάπη του για το χωριό ήταν καταφανής, εκεί όπου αναπαύεται τώρα. Ήταν ένας ευαίσθητος άνθρωπος μια φιλοσοφική κι καλλιτεχνική σκέψη, που θα μας λείψει.

ΒΑΣΩ ΚΟΥΒΕΛΑ

Επίσης εκφράζω τη λύπη μου σ' όλους όσους έχασαν αυτό τον καιρό δικούς τους ανθρώπους κι ας περιμένουν την ανάστασή....

☆☆☆

Στη μνήμη

της θείας Ελένης Πατερέκα

Την 1η Απριλίου 2005 το Νεοχώρι, το μικρό χωριό μας, δέχτηκε στην αγκαλιά του το σκήνωμα της αείμνηστης Ελένης Πατερέκα, που νεκρή ταξίδεψε από τις Η.Π.Α., για να ταφεί στα αγαπημένα χώματα της πατρικής γης.

Οι συνθήκες της ζωής την ανάγκασαν να ξενιτευτεί σε προχωρημένη ηλικία, για να ζήσει κοντά στα παιδιά της.

Η Ελένη Πατερέκα γεννήθηκε

Κανένας δεν τον ξέχασε

Γεμάτη και καυτή η επι-καίριότητα. Ας την παρα-κάμψουμε όμως αυτή τη φορά και ας πούμε και κα-μιά αλήθεια...

Δεκαετία του εβδομήντα ήτανε. Τότε που, μια ακό-μα, «δοκιμασία» είχε πάρει τέλος, και τα κραβαριτοχώ-ρια γέμιζαν, περισσότερο βέβαια τα καλοκαίρια.

Τα πανηγύρια έδιναν κι έπαιρναν. Μια νέα γενιά περνούσε μέρος των διακο-πών της στα πατρογονικά τοπία και οι σχέσεις μεταξύ τους έπαιρναν ανθρώπινες πια διαστάσεις.

Στου από πέρα χωριού πανηγύρι που τρεις μέρες κρατούσε γενήκαμε μάρτυ-ρες ενός αλησμόνητου περι-στατικού...

Περασμένα μεσάνυχτα και το κέφι έχει ανάψει.

Ο Νίκος ο Αράχωβας είχε ζεσταθεί κι είχε ζεστάνει το κλαρίνο του τόσο, όσο χρειάζονταν οι γύρω ρα-χούλες να ξαγρυπνούν και ν'αφουγκράζονται...

Ο Γιάννης, με πεντέξι χρό-νια θητείας στην Αμερική, όπου έφτιαξε δυο μέτρα πλάτες, κάθεται στη γωνιά του Καλαθά και κατεβάζει τις μπύρες μονορούφι. Συ-ντροφιά του ο Θόδωρος...

Γαμπρός νεχωρίτικος. Δο-μνιστιάνος στην καταγω-γή, ο δεύτερος.

Ο πρώτος φορτηγατζής που έφτασε εδώ, στο τέλος της δεκαετίας του πενήντα.

Λεβέντης και «σοφέρ» τη βρήκε τη νύφη. Είχε ένα α-τύχημα. Κατάληξε στην Α-μερική. Άγνωστη η ασχολί-α του εκεί. Το πιθανότερο «τα πιάτα». Στην ξένη τον έτρωγε το μαράζι. Σε λίγα χρόνια. Τα βρόντηξε και ε-πέστρεψε στην πατρίδα.

**Του
Α. Κωλέττα**

Κάπου μεταξύ Αθήνας και χωριού, κυλούσε ο χρόνος του. Σ'αυτό το διάστημα τον χτύπησε η «παλιαρρώ-στια».

Μαθαίνονταν τα νέα, κα-νένας δεν τα πίστευε... Τό-σο θηρίο φάνταζε...

Κείνο το καλοκαίρι, που γίνεται η κουβέντα παρου-σιάστηκε στο χωριό...

Όλη τώρα η λεβεντιά α-κουμπούσε σε ένα πόδι... Τ'άλλο το «ξεριζώσαν», τά-χα για να γλιτώσει η ζωή του...

Αγνώριστος στις δυο πα-τερίτσες ακουμπώντας, τ'α-ποφάσισε, το βράδυ εκείνο να βγει στο πανηγύρι...

Περασμένα μεσάνυχτα, με το Γιάννη συντροφιά ρου-φάνε μπύρες και λένε τα δι-κά τους... Δύσκολα να κα-ταλάβεις τις κουβέντες τους, οι μισές είναι ξενό-γλωσσες.

Ξαφνικά αρπάζει τις πα-τερίτσες. Σηκώνεται. Κάνει

νόημα στο Γιάννη να τον ακολουθήσει...

Ζυγώνει στο πλατάνι, ό-που χορός μεγάλος γινότα-νε... Σταματάνε όλοι. Εκεί-νος κάνει νέα κίνηση στο Γιάννη... Τον αρπάζει αυ-τός... Πετάνε τις πατερίτσες του ο Θόδωρος...

Κρατιέται απ' το μαντίλι του Γιάννη, με τις φαριδιές του πλάτες...

Πιάνονται κι άλλοι, πολ-λοί, στο χορό...

Παράπονο γεμάτο το κλαρίνο του Αράχωβα... «Τούτη η γης που την πα-τούμε», τραγουδάει ο Κολο-κούρας...

Στο 'να πόδι ο Θόδωρος φέρνει τις στροφές του... Ό-λοι όρθιοι απ' τα τραπέζια. Κλαίνει και οι πέτρες...

«... Ο Διγενής κι ο χάρο-ντας στα μαρμαρένια αλώ-νια...» ψελλίζει μ' αναφιλητά ο δάσκαλος...

Πόσο κράτησε αυτό κα-νένας δε θυμάται... Πέρασε ώρα πολλή να τελειώσει ε-κείνος ο χορός... Εκείνο το πάλεμα...

Το πάλεμα που κανένας δεν το κέρδισε.

Ούτε ο Θόδωρος...

Το φθινόπωρο, ύστερα α-πό λίγους μήνες δηλαδή, του «ξεριζώσαν» και τ'άλλο πόδι.

Κι ώσπου να φτάσει τ'άλ-λο το πανηγύρι ο Θόδωρος έφυγε...

Όμως κανένας δεν τον ξέ-χασε!!!

Ε Π Ι Σ Τ Ο Λ Ε Σ

Από μια πρώτη επίσκεψη...

Μαζί με τις ευχαριστίες μου για την όμορφη βραδιά το Φλε-βάρη, στο Βύρωνα, σας στέλνω και αυτό το άρθρο που έγραψε ο γαμπρός μου, Κώστας Παπατσιός, ο οποίος αρθρογραφεί στον ημερήσιο και περιοδικό τύπο. Αρραβωνιάστηκε πρόσφατα την κόρη μου Βίκυ. Είναι καθηγητής φιλόλογος και κατάγεται από το Κρίκελο.

*Με τιμή
Αντώνης Παληομήτρος*

Κάθε φορά που θωρείς τούτη την αετοφωλιά, χρό-νοι αλαργινοί, πρωτόγνωρα αισθήματα νιώθεις να σε πλημμυρίζουν. Τοπίο που πέτρωσε στο χρόνο, σα ν'αρ-νείται πεισματικά να συμπο-ρευτεί στο πνεύμα των και-ρών. Σαν τ' αμάξι με τ' άλο-γο που καμαρώνει ο ποιητής:

*«Ωρα προσμένει μοναχή,
η άμαξα κάτ' απ' τη βροχή
και δεν τη μέλλει·
κ' είναι σα να την τυραννά
πιότερο η ξένη η γειτονιά
που δεν τη θέλει».*

Παράδοση εκατοντάδων χρόνων ατόφια, που διακρί-νεται με την πρώτη ματιά. Όταν πρωτοδείς τούτο τ' α-λωνάκι -που εδώ, καθώς λέει η λαϊκή μούσα, χορεύεται μοναδικά το γαϊτανάκι- νιώ-θεις ν' απολαμβάνεις την πα-ρουσία σου σ' ένα ειδυλλια-κό τοπίο σαν αυτό που περι-γράφεται στους πίνακες κο-ρυφαίων ζωγράφων. Βαθί-σκοτα πλατάνια μέσ' στη μέση, μικρομάγαζα, καφενέ-δες που αναδίνουν το πνεύ-μα μιας άλλης εποχής, αμε-σότητα σχέσεων, μακριά από το χρησιθηρικό, αδηφάγο, α-τομικιστικό πνεύμα που επέ-βαλε η τεχνοκρατία.

Νεχώρι, τόπος ποτισμένος με αίμα. Από τ' αρχαία χρό-νια έως σήμερα. Πάντοτε κα-ταφύγιο των κατατρεγμέ-νων, ελεύθερων, αδούλωτων ανθρώπων. Θύμησης νωπές που πληγώνουν όχι μόνο τους συγγενείς των αδικοχα-μένων, αλλά και κάθε σκε-φτόμενο, ελεύθερο άνθρωπο.

Όταν όμως γνωρίσεις και τους ανθρώπους του, το πώς γλεντούν - μία συμμετοχή στον ετήσιο χορό του Συλλό-γου το Φλεβάρη που πέρασε ήταν αρκετή- βιώνεις την αίσθηση της ανεπάρκειας του λόγου σου να περιγρά-ψει την ομορφιά της πραγ-ματικότητας. Η φιλοξενία εί-ναι αναπόσπαστο κομμάτι της Νεχωρίτικης παράδοσης, η οποία τηρείται με θρη-

Εκεί ξέραν τ' αλόγου του όλα τα φορταμένα κι ακόμα περισσότερα όλα τα γινόμενα.

Ο Ήλιος ήτανε εκεί, χωρίς να τον προγκίζει, του έδειξε πως καίγεται για να' χουν στη Γη ζήση.

Τ' άστρα τον περιβάλανε του έδειξαν την κτήση πως είναι ήλιοι και αυτά καθένα, ...μια άλλη ζήση.

...Αίφνης!!! Το Φως... Φως...
...λευκό... Θεού η φύση
γέμισε την ψυχούλα του για να την εξαγνίσει.

Γεώργιος Στεφ. Μάντης

σκευτική ευλάβεια από κάθε Νεχωρίτη. Μολογιέται, όχι μόνο στα γύρω χωριά, αλλ' ακόμη και στα καμποχώρια, ότι μόνο στο Νεχώρι τηρεί-ται αυτό το έθιμο απαρέγκλι-τα, «πρώτα θα χορέψουν οι ξένοι κι ύστερα οι ντόπιοι».

Δικαιολογείται απόλυτα η μεγάλη αγάπη του πλήθους μεταναστών - παιδιών του, που εκφράζεται με ποικίλους τρόπους. Το φτωχό Νεχώρι τους έδωσε τη δυνατότητα να θέσουν σε εγρήγορση κά-θε ικμάδα τους, πνευματική, σωματική, ν' ανασκουπω-θούν, να μετρηθούν, για να δουν τι αξίζουν...να μάθουν να ζουν χωρίς να στηρίζο-νται σ' αλλωνών πλάτες.

*«Δε θέλω του κισσού το πλάνο
ψηλάμα,
σε ξένα αναστηλώματα δεμένο.
Ας είμαι ένα καλάμι, ένα χα-
μόδεντρο·
Μα όσο ανεβαίνω, μόνος ν' α-
νεβαίνω».*

Γι' αυτό τόσος μεγάλος σε-βασμός κι ευγνωμοσύνη από 'κείνα, απανταχού της γης. Ξεχειλισμένες αισθήσεις από τη βουκολική ζωή, εικόνες από τη ζωή του βουνού, του χωριού και της στάνης κά-νουν το τραγούδι της ξενι-τείας, βαρύ, αβάσταχτο.

*«Ανάθεμάσε, ξενητιά, με τα
φαρμάκια πόχεις!
θα πάρω έναν ανήφορο να
βγω σε κορφοβούνι,
Να βρω κλαράκι φουντωτό
και ριζιμίο λιθάρι,
Να βρω και μια κρυόβρυση,
να ξαπλωθώ στον ίσκιο,
Να πιω νερό να δροσθώ, να
πάρω λίγη ανάσα.*

*.....
Τραγουδία αν έχ' η μαύρη γη,
κι ο τάφος χαμογέλια,
Έχει και του παιδιού η καρ-
διά, που περπατεί στα ξένα.
Τα ξένα έχουν καημούς πολ-
λούς και καταφρόνια πλήθος!
Στα ξένα δεν ανθίζουν την ά-
νοιξη τα δέντρα.*

*Και δε λαλούνε τα πουλιά, ζε-
στός δε λάμπει ο ήλιος,
Δε φυλλουριάζουν τα βουνά,
δεν πρασινίζει ο κάμπος...».*

Καημός αβάσταχτος που μετουσιώνεται σε συγκίνηση και χαρά, όταν θωρούν έστω και νοερά το δικό τους «ομ-φαλό της γης», τη γενέθλια γη τους, που ατσάλωσε το φρόνημά τους και σφυρηλά-τησε το χαρακτήρα τους ό-στε να προκόβουν και να ευ-τυχούν όπου βρεθούν «μπο-λιασμένοι» με τη Νεχωρίτι-κη Παράδοση.

Υ.Γ. «Κλείσε μέσα το Νεχώρι και θα αισθανθείς κάθε είδους μεγαλείο».

Ένας θιασώτης του χωριού σας
ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΠΑΤΣΙΡΟΣ

Κοινωνικά

στις αρχές του αιώνα μας στο γειτονικό χωριό, Άγιο Δημήτριο και έζησε με τον σύζυγο της Νι-κόλαο Πατερέκα και τα 4 παιδιά της, και ένα που το έχασε νωρίς, στο Νεοχώρι.

Την αξίωσε ο Θεός να συ-μπληρώσει 100 χρόνια ζωής και έφυγε ικανοποιημένη, που άφη-σε πίσω παιδιά καταξιωμένα στην κοινωνία και εγγόνια. Έ-ζησε έναν αιώνα γεμάτων από α-γώνες, αγωνίες, περιπέτειες σε δύσκολους καιρούς με πολέ-μους, ανταρσίες, πείνα, κακοπά-θεια, προσφυγιά και τέλος ξενι-τιά. Πόσα θα μπορούσε να γρά-ψει κανείς γι' αυτές τις ηρωικές μορφές, που έζησαν πιστές και αφοσιωμένες στην οικογένεια τους με στερήσεις και πολλές θυσίες!

Στη μνήμη των παιδικών μας χρόνων μένει βαθιά χαραγμένη μια σκηνή Σπαρτιάτικης συμπε-ριφοράς της θείας μας. Στα χρό-νια εκείνα, που το αδελφικό το αίμα χυνόταν άφθονο και με ά-γριο τρόπο στα γειτονικά μας βουνά, η θεία Ελένη υποχρεώ-θηκε από αντάρτικο σώμα να κουβαλάει τους τραυματίες μαζί με άλλες συγχωριανές της. Έ-σφιξε την καρδιά της, αγκάλια-σε τα παιδιά της, τα συμβούλε-ψε ψύχραιμα, τα χαίρετσε και ψελλίζοντας στην Παναγιά το μυστικό της τους ακολούθησε. Με τέτοια πίστη και ηρωισμό το θαύμα έγινε. Σε λίγες ημέρες ε-πέστρεψε στα παιδιά της.

Η θεία Ελένη την ξενιτιά την έζησε με όλες της τις μορφές. Ξενιτεύτηκε ο σύζυγος της στην Αμερική, για να δουλέψει σκλη-ρά και να ζήσει την οικογένεια του. Στη συνέχεια ο πρώτος της γιος ο Θεόδωρος, νεαρό παλι-κάρι 20 χρόνων αποφασίζει να σταδιοδρομήσει σε χώρα μακρι-νή, άγνωστη κοντά στον πατέρα του. Αργότερα η κόρη τους Βα-σιλική και ο Δημήτρης παίρ-νουν το δρόμο της ξενιτιάς. Γι' αυτό η θεία Ελένη σε γεροντική πια ηλικία ξενιτεύεται κι αυτή, για να ζήσει κοντά στα παιδιά της. Αποχαιρετά το σπιτικό της, τους κόπους της, το χωριό της, τους χωριανούς της με την ελπί-δα της επιστροφής.

Την 1^η Απριλίου, όσοι συγγε-νείς από Ναύπακτο, Πάτρα, Μεσολόγγι, Αργίνο, Αθήνα και χωριανοί ανταμώσαμε στην εκ-κλησία του χωριού, την Κοίμη-ση της Θεοτόκου, που εψάλη η νεκρώσιμη ακολουθία, αποχαι-ρετίσαμε με συγκίνηση την θεία Ελένη και προσευχηθήκαμε να την αναπαύσει ο Θεός «εν σκη-ναίς δικαίων». Στην μεταξύ μας αναστροφή επαινέσαμε τα παι-διά της, που ικανοποίησαν την επιθυμία της μητέρας τους να ταφεί στο χωριό της. Ο σεβα-σμός στους νεκρούς είναι ιδιαί-τερη αρετή των Ελλήνων.

Ευχόμαστε στα παιδιά της να πάρουν τα χρόνια της και όλοι εμείς να έχουμε την ευχή της.

Αιωνία η μνήμη της
ΠΑΝ. ΠΙΕΤΡΑΚΗ

Στην μνήμη του Κώστα και της Ελένης Λειβαδίτη

Τα καλοκαίρια στο πανηγύρι Στης Παναγιάς την Κοίμηση έχουν παρόντες την κυρα Λένη και τον κυρ Κώστα, ...επί γης ...στο καφενείο στην πλατεία στην ζήση της Καισαριανής.

Γεώργιος Στεφ. Μάντης

Στη μνήμη του μπάμπη Κώστα του Λειβαδίτη Το ταξίδι

Από βραδύς Άνθρωπος ...τις ζάλωσε τ' άλογο του απόκαμνε στην Γης ζωή πάενο στο καλό του.

Το φόρτωσε από τη μια μ' αγάπης μαζωχάτρια κι από την άλλη έβαλε παράπονα μεγάλα.

Ξεκίνησε πουνό-πουνό να μη τον βρει η νύχτα να 'φτανε έτσι τον καιρό ν' άφηνε την αλήθεια.

Ανθρώπινα ηπραμάτεια του υμνούσε την ζωή του που 'ταν γιομάτη θύμησης κατά προτίμηση του.

Έφτασε πια το σούρουπο σε πύλη άλλου κόσμου άδειασε τα υπάρχοντα έδιωξε τ' άλογο του.

Τότες και ανακάλυψε πως είχε κοπιήσει και δίκαια και άδικα στις ζήσης τ' άγρια δάση.

Ιστορίες παλιές

Όχι και τόσο παλιές

Κυριακή της Πεντηκοστής κι η εκκλησία του χωριού είναι γεμάτη κόσμο. Βλέπετε, ήταν πολλοί αυτοί που ήρθαν για το τριήμερο του Αγίου Πνεύματος.

Τελείωσε η θεία λειτουργία και άρχισε ο εορτηνός της εορτής της άλλης μέρας του Αγίου Πνεύματος, κατά το τυπικό της Εκκλησίας. Είπαμε το «φως ιλαρόν»..., ψάλαμε το Προκείμενον της Εσπέρας: «Τις Θεός μέγας ως ο Θεός των μών...» και ήρθε η σειρά των γονυκλισιών.

«Επι και επι κλίνετε στα γόνατα»..., «προστάζει» ο ιερέας.

Κάτω όλοι μας, ακολουθώντας το παράδειγμά του, που γονάτιζε μπροστά στην Ωραία Πύλη πάνω σ' ένα τετράπαχο προσκέφαλο.

Διαβάζει τις ευχές αργά και καθαρά, για να καταλαβαίνουμε το νόημά τους. Μα ποιος προσέχει τι λέει ο παπάς! Όλοι ανασπκωνόμαστε και πάλι γονατίζουμε, αλλάζοντας κάθε φορά τα πόδια μας, αναζητώντας κάποια θέση αναπνευστική.

Κάποτε τελείωσαν οι ευχές. «Αντιλαθού, σώσον, ελέησον, ανάσπκον και διαφύλαξον ημάς. Ο Θεός τ' Ση Χάρτι...» εύχεται ο παπάς κι ορθώνεται.

Τον ακολουθούμε όλοι. Τεντώνουμε τα πόδια, τινάζουμε τα παντζάκια μας.

Δεν προλαβαίνουμε να ξεμουδιάσουμε και να σου πάλι: «Επι και επι κλίνετε στα γόνατα»...

Στρωνόμαστε πάλι κατά γης. Καινούργιες τώρα ευχές, μαρτύριο καινούργιο. Τριζοβολάνε τα στασίδια καθώς κρεμνιόμαστε ν' αλλάξουμε ποδάρι.

Ο μπάριμπα - Γιώργος στέκεται λες και θα τουφεκίσει το λαγό. Ο γερο-Γιάννης γονατίζει με το αριστερό και κάθετα μισόκωλα -με το συμπάθιο- στο σκαλοπάτι του Σολέα. Κι όλοι εμείς μικροί μεγάλοι «σταφυλοπατάμε» με τα γόνατα σαν τα μουλάρια, «που τα 'πιασες στο καρφί». Και μόνο ο παπάς κάθετα τέλεια γονατιστός πάνω στο χοντρό το μαξιλάρι του.

Κάποτε ακούγεται το...«Αντιλαθού...».

Τιναζόμαστε σαν ελατήρια κι αρχίζουμε το σημειωτόν. Δεν προλαβαίνουμε να «ξετσερμιόσουμε» και πάλι «Επι κι επι»... Κι αρχίζει η τρίτη και τελευταία, αλλά και πιο φαρμακερή «γονατιστή», γιατί και οι ευχές είναι μεγαλύτερες και περισσότερες.

Καθώς κάθομαι μισογονατιστός, δίπλα μου έχω το Σ... Είναι δεν είναι 6 χρονώ. (Σήμερα είναι λαμπρός επιστήμονας και εξαίρετος νέος).

Πότε γονατίζει και πότε κείται σταυροπόδι...Με το δαχτυλάκι του σπρώχνει ένα μυρμηγκάκι, που κουβαλάει ένα τεράσιο ψίκουλο στη φωλιά του. Βλέπετε, για τα μυρμηγκία δεν ισχύουν γονυκλισίες και γιορτές.

Δεν αποδέχονται το της Κυριακής προσευχής «τον άρτον

ημών τον επιούσιον, δώσ' ημίν σήμερον...». Αυτά διέπονται από το πνεύμα της αποταμίευσης και μέρα νύχτα γεμίζουν τις αποθήκες τους σαν τον άφρονα τον πλούσιο της παραβολής. Σε λίγο πολτοποιήσε το μυρμηγκάκι, έσκισε το δίκτυ, που έσπασε μιαν αράχνη κάτω απ' την εικόνα του Αϊ-Δημήτρη. Έγραψε «γιώτες» κι «άλφες» στο δάπεδο, έβυσε με το νύχι δύο σταλαγματιές κηρί, που ήταν κολλημένες στο μάρμαρο. Δεν είχε τίποτε άλλο το ενδιαφέρον για να κάνει εκεί στο δάπεδο και σηκώνεται.

Παρατηρεί προσεκτικά τον Αϊ-Δημήτρη. Διαγράφει με το δάχτυλο το κοντάρι του Αγίου, που είναι καρφωμένο στην πλάτη του Λυαίου, μέχρις εκεί που φτάνει. Σηκώνεται μάλιστα και στα δάχτυλα των ποδιών του, για να φτάσει όσο μπορεί ψηλότερα. Ύστερα σφύγγει το κεράκι του, λες και κρατάει ο ίδιος το ακόντιο και δίνει μια γερή νοερή κονταριά στο φοβερό Λυαίο, που ήταν κάτω από τα πέταλα τ' αλόγου, βγάζοντας ένα πικρό χα!..., για να δώσει μεγαλύτερη δύναμη στο χτύπημα.

Ακούγοντας το επιφώνημα ο παππούς του, σηκώνει την αγκλίτσα του και τον χτυπά ελαφρά στην πλάτη λέγοντας ψιθυριστά, αλλά πολύ επιτιμητικά:

– Κάτσε κάτω, βρε, και άχνα!...

Ο μικρός ήρθε στην πραγματικότητα. Άφησε τον κόσμο της φαντασίας και στρώθηκε ντροπιασμένος στο δάπεδο.

Ησύχασε για λίγο. Για λίγο μόνο. Ύστερα ξεχνιέται και ξαναθαρρεύει.

Ξαπλώνει πάνω στα σκαλοπάτια και φέρνει το κεφαλάκι του ως το μισοανοιγμένο παραπόρτι του Ιερού και αρχίζει να ερευνά με τη ματιά του το εσωτερικό του Αγίου Βήματος. Μα πάλι η αγκλίτσα του παππούλη...τον ανακαλεί στην τάξη.

Απλώνει ο γέρος την αγκλίτσα του, τον αρπάζει από το γιακά και τον φέρνει ξανά στη θέση του.

Στο πρόσωπο του μικρού είναι ζωγραφισμένη η ανυπομονησία και η βαριεσιμάρια.

Για να διασκεδάσω την ανία του μικρού, αλλά και τη δική μου, τον ρωτάω ψιθυριστά:

– Βρε συ Σ..., έτσι σας παιδεύει κάθε Κυριακή ο παπάς;

– Όχι, μωρέ, μου απαντάει ο μικρός με αγανάκτηση...

Τις άλλες Κυριακές μας βάνει να βολά στα γόνατα, (εννοώντας το γονάτισμα που γίνεται στο: «Τα Σα εκ των Σών...»). Σήμερα δεν ξέρω τι τον έπιασε και κάνει έτσι!...

Είχε ο μικρούλης άδικο;

π.μ.

ΠΩΛΗΣΗ ΟΙΚΟΠΕΔΟΥ

Στο χωριό και στη θέση Κατσαουνέικα η Μαγδαληνή Κρανιά-Γιοβανοπούλου πωλεί οικόπεδο. Πληροφορίες στο τηλ/νο 210-3468672.

ΑΗ-ΓΙΑΝΝΗΣ Ο ΚΛΗΔΟΝΑΣ

Ένα αρχαιότατο ελληνικό έθιμο με πολλή στοιχεία διασκεδαστικά, σκωπτικά, χρησμών, προβλήψεων κ.λ.π. Η λέξη παράγεται από το «κλήδων» που σημαίνει στην αρχαία ελληνική, μαντικό σημείο, προφητικός ήχος, είδος μαντείας μεταξύ νεανίδων.

Γιορτάζεται στις 24 Ιουνίου στη μνήμη της γέννησης του Ιωάννη του Προδρόμου, συμμετέχουν άνδρες, γυναίκες ιδίως νεαρές. Το βράδυ της παραμονής κορίτσια, μεταφέρουν σε προκαθορισμένο σημείο ένα δοχείο νερό με στενό στόμιο. Κατά τη μεταφορά δε μιλούν καθόλου, είναι το αμύλητο νερό, ίσως γι' αυτό μέχρι σήμερα λέμε για κάποιον που δε μιλάει, ότι ήπια «το αμύλητο ή το άκριτο νερό».

Αφού κάθε κοπέλα ρίξει μέσα ένα νόμισμα, ένα κόσμημα, ένα μήλο ή λουλούδι, όλα με το μονόγραμμα ή άλλο διακριτικό της κάθε νέας, τα λεγόμενα -ριζικάρια - κλείνουν το δοχείο, κλειδώνουν τον κλήδονα. Ριζικάρια έβαζαν και για απόντες ή προσφιλή πρόσωπα.

Το πρωί ανοίγεται ο κλήδονας και κάποιος απαγγέλλει: «Ανοίξαν οι κλήδονες για τ' Αη-Γιαννιού τη χάρη κι όποια έχει μήλο ριζικό τον Άρχοντα θα πάρει». Ένα παιδί βγάζει ένα-ένα τα αντικείμενα και μια γυναίκα απαγγέλλει ένα δίστιχο για τον κάτοχο του αντικείμενου, αλλιώς κοθακτυτικό για τις κοπέλες, την ομορφιά τους, τον έρωτα και αλλιώς χρησμούς ή προμαντεύσεις για την αποκατάσταση τους.

Για τους άνδρες ήταν πειραχτικά και προκαλούσαν γέλια. Σε μία γιορτή ακούστηκε το παρακάτω, που αφορούσε έναν περιζήτητο γαμπρό της εποχής: «Σαν μάθει ο σκύλος γράμματα κι η γάτα να διαβάζει, τότε και συ θα παντρευτείς να κάνει ο κόσμος χάζι».

Τέλος με το αμύλητο νερό έπλεναν το πρόσωπο τους και, βγαίνοντας στο δρόμο, εκείνον που πρώτον θα συναντούσαν, θα έμελλε να είναι ο σύζυγος τους. Από τα πολλή που λέγονταν, άλλα ήταν σημαντικά και άλλα άνευ σημασίας, γι' αυτό λέμε για κάτι ασήμαντο, ότι αυτά τα ήνε στον Κλήδονα, ή αυτά να τα πεις στον Κλήδονα.

Άλλα έθιμο που διατηρείται και σήμερα ήταν οι φωτιές,

που άναβαν το βράδυ της παραμονής με ξερά κλαδιά για να κάνουν φλόγα, έκαιγαν και τους Μάηδες, τα ξερά στεφάνια της πρωτομαγιάς. Όλοι μικροί και μεγάλοι πηδούσαν 3 φορές τις φωτιές με γέλια και φωνές. Όσοι δεν μπορούσαν δρασκέλιζαν τη φωτιά για το καλό λέγοντας: «περνά το χρόνο τον κακό και πάω για τον καλό».

Στη φωτιά πίστευαν για τη μεγάλη δύναμή της και ότι μεταδιδόταν υγεία και ευτυχία. Σε πολλές περιοχές τη στάχτη την κοσκίνιζαν οι κοπέλες γυμνές στο πάτωμα και την άφηναν. Το πρωί γυμνές πάλι προσπαθούσαν από τα διάφορα σχήματα, που πήρε η στάχτη, να μαντεύσουν το όνομα

ή τη μορφή του αγαπημένου τους όπως με τον καφέ. Άλλες πάλι τον έβηπαν να καθαριστεί στο νερό του πηγαδιού.

Το έθιμο του Κλήδονα, καθιερώθηκε στις 24 Ιουνίου ημέρα της γέννησης του Προδρόμου γι' αυτό και Αη-Γιάννης ο Κλήδονας ή Ριζικάρης ή Ριγανός. Σχετίζεται με το αμύλητο νερό, διότι και ο πατέρας του Προδρόμου Ζαχαρίας έμεινε άφωνος μέχρι τη γέννηση του γιού του. Ανακοίνωσε δε το όνομα του γράφοντας αυτό σε μία πινακίδα, όπως ακριβώς αναγράφοντο τα ονόματα στα ριζικάρια. Αιθού εορτάζεται την 1η Μαΐου ιδίως στη Μακεδονία.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΦΟΥΡΛΑΣ

«Το γαϊτανάκι» και «η Παπαδούλα» σε αγώνες χορού

(Συνέχεια από τη σελίδα 1) μας τον παραδοσιακό τρόπο, «με το στόμα», όπως ακριβώς τα χορεύανε στα παλιά και τα χορεύουμε ως τα σήμερα στα πανηγύρια μας.

Οι μαθητές και οι μαθήτριες του 2ου ΤΕΕ για τους παραπάνω χορούς απέσπασαν το «Ειδικό Βραβείο για την πιστή Απόδοση Τοπικών χορών και τραγουδιών».

Νιώθουμε περήφανοι, γιατί διαφυλάξαμε σαν βαριά κληρονομιά μας αυ-

τούς τους χορούς, χωρίς να τους αλλοιώσουμε με ξένες ή μοντέρνες(!) επιρροές, τους οποίους ως άλλοι σκυταλοδρόμοι τους μεταφέραμε στους νεότερους κι αυτοί, με τη σειρά τους, θα τους περάσουν στις επερχόμενες γενιές.

Συγχαίρουμε τους μαθητές και τις μαθήτριες του 2ου ΤΕΕ Ναυπάκτου, που σε αντίθεση με τους πολλούς συνομήλικούς τους αντιτιέκονται στην ισοπεδοτική πνευματική παγκοσμιοποίηση και τα υποπροϊόντα της.

Σαν Νεχωρίτες μάλιστα τους ευχαριστούμε, γιατί ένα μικρό δείγμα του πολιτισμού μας το έκαμαν γνωστό στο ευρύτερο Ελληνικό κοινό και το έφεραν να ακουστεί και να διαγωνιστεί στο κατ' εξοχήν χώρο αγώνων και ευγενικής άμιλλας (σώματος και πνεύματος) όλων των αιώνων, την Ολυμπία, που δεν τολμούσε να πλησιάσει τίποτα το κίβδηλο και το μη Ελληνικό, αλλά μεσουρανούσε ό,τι το ευγενικό, το ωραίο, το αρμονικό, το γνήσιο, το αληθινό στο σώμα και την ψυχή.

Συγχαίρουμε ακόμη το Δ/ντή και τους καθηγητές του 2ου ΤΕΕ Ναυπάκτου, γιατί παράλληλα με τις ειδικές γνώσεις, που προσφέρουν στους μαθητές τους, ενσταλάζουν στην ψυχή τους την αγάπη για κάθε γνήσιο παραδοσιακό, άρα και Ελληνικό.

π.μ.

Σχετική εκδήλωση (με το Γαϊτανάκι) έδωσε και η χορευτική ομάδα του Αντώνη Ε. Μαρούδα. Όπως είναι γνωστό ο Αντώνης δημιούργησε χορευτικό συγκρότημα παραδοσιακών χορών.

Είναι άξιος συγχαρητηρίων γιατί διατηρεί την παράδοση και ιδιαίτερα των χορών και τραγουδιών του χωριού μας.

Λεπτομέρειες για την εκδήλωση και φωτογραφίες περιμένουμε για δημοσίευση.

ΚΑΛΟΠΡΟΑΙΡΕΤΕΣ ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ

Χαιρόμαστε όταν βλέπουμε το χωριό να ζωντανεύει και πάλι. Να συγκεντρώνονται οι Νεχωρίτες σιγά σιγά, απ' την περίοδο του Πάσχα ως πέρα και τον Αύγουστο. Έτσι και φέτος, με τη βοήθεια του καιρού, αρκετοί ήταν οι συχωριανοί που βρέθηκαν στο χωριό για να γιορτάσουν τις Άγιες Ημέρες τις Αναστάσεως.

Στο χωριό έχεις την αίσθηση ότι είσαι μέλος μιας μεγάλης οικογένειας και όχι άγνωστος, μεταξύ αγνώστων (όπως στις μεγαλουπόλεις) και γιορτάζεις μαζί με όλους. Είναι τέτοιες οι μέρες, που αυθόρμητα γίνεσαι πιο συναισθηματικός, και έχεις την ανάγκη να το δείξεις.

Κάποια γεγονότα όμως, σε βάζουν σε σκέψεις!

Γιατί να συγκεντρώνονται συγκεκριμένοι Νεχωρίτες στο σχολείο μας και να γιορτάζουν εκεί; Και δε θα μπορούσαμε όλοι μαζί, (καθένας με τις ετοιμασίες του) να συνενυρσκώμαστε στην Πλατεία, κάτω απ' τον ίσκιο του Κοτρώτσου; Και γιατί όχι αν υπάρχει και το κέφι να γίνει σκέτο πανηγύρι;

Έτσι κάπως φανταζόμαστε το χωριό μας!

Με σεβασμό και εκτίμηση μια ομάδα νέων του χωριού.

ΧΩΡΙΟ ΜΟΥ

Χωριό μου, χωριό μου! Γενάρη, Φλεβάρη, Μάρτη, Απρίλη, βροντές κι πρώτα μπουμπούκια, Χωριό μου!

Χωριό μου, Χωριό μου! Μάη, Ιούνη, Ιούλη, Αύγουστο, ζέστη κι αεράκι, Χωριό μου!

Χωριό μου, χωριό μου! Σεπτέμβρη, Οκτώβρη, Νοέμβρη, αέρας κι πρωτοβρόχια.

Χωριό μου, Χωριό μου! Δεκέμβρη, βροχές και χιόνια, Χωριό μου!

ΚΩΝ. Α. ΦΟΥΡΛΑΣ

(Συνέχεια από το φύλλο 100)

Στο συνέδριο ο υπογράφων έκανε εισήγηση με θέμα:

«Πρωτοποριακές αγροτικές πρωτοβουλίες στο Νεοχώρι»

Οι πρωτοβουλίες αυτές έλαβαν χώρα κυρίως στη δεκαετία 1930-1940 στο χωριό μου, το Νεοχώρι, από τον αγρότη Κωσταντίνο Ν. Βλάχο(KB), που για την εποχή του και τον τόπο ήταν πρωτοποριακές. Δεν ήταν μόνο αγρότης, ήταν και τσαγκάρης, ειδικευμένος στα τσαρούχια της εποχής, επάγγελμα που εξάσκησε κατά διαστήματα. Ήταν και μετανάστης. Είχε ζήσει στις ΗΠΑ αρκετά χρόνια κατά διαστήματα μεταξύ 1921 και 1936, όπου εργάστηκε, όχι όμως ως αγρότης. Εκεί από μεράκι παρακολουθούσε τις αγροτικές ασχολίες, ιδιαίτερα τις καλλιέργειες και είχε αυτή την ευκαιρία, γιατί τα μέρη που εργαζόταν ήταν μικρές πόλεις στις επαρχίες. Εκεί είδε πολλά καινούργια πράγματα και μεθόδους, άγνωστα στην πατρίδα. Μια άλλη πηγή γνώσης των αγροτικών θεμάτων, πέραν της προσωπικής του ενασχόλησης στο χωριό και των παρατηρήσεων στην Αμερική, ήταν η μελέτη σχετικών βιβλίων και περιοδικών. Είχε τελειώσει το τότε τετρατάξιο δημοτικό σχολείο στο χωριό, αλλά από μικρός είχε έντονη έφεση στο διάβασμα. Είχε πλούσια βιβλιοθήκη κυρίως με θρησκευτικά, ήταν θρησκευόμενο άτομο, και βιβλία γεωπονικά και αγροτικής οικονομίας. Παρεμπιπτόντως να αναφέρουμε ότι από τη συχνή μελέτη σπάνια σε γραπτά του, κυρίως επιστολές, θα βρισκόταν λάθος ορθογραφικό ή συντακτικό. Το πάθος του ήταν η γεωργία και η γη. Πίστευε στη γη απ' την οποία ο άνθρωπος μπορούσε να αντλήσει πολλά από όσα χρειάζεται. Εκτιμούσε πολύ την εργασία, ιδιαίτερα τη χειρωνακτική.

Παραγωγή κρασιού. Κάθε οικογένεια στο χωριό από παλιά έφτιαχνε κρασί για ίδια κατανάλωση και πολύ σπάνια για πώληση. Το κόκκινο κρασί κάλυπτε συνήθως τις οικογενειακές ανάγκες μέχρι και τον Ιούνιο, γιατί κατόπιν το υπόλοιπο αλλοιωνό-

ΤΟ 3ο ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΗΣ ΕΝΑΜ

ταν, ξίνιζε, «λάλαγε» κατά την τοπική ορολογία, λόγω των μικρών βαθμών. Ο Κ Β ακολουθούσε δική του τακτική σε αντίθεση με τα καθιερωμένα. Κατά τον τρύγο καθάριζε ένα προς ένα τα σταφύλια από ρόγες άγουρες ή σάπιες. Τα σταφύλια απλώνονταν σε στεγασμένο χώρο πάνω σε καθαρή επιφάνεια και παρέμεναν 4-6 ημέρες πριν το πάτημα, για να στραγγίσουν. Υπήρχε απόλυτη καθαριότητα του χώρου, των μέσων επεξεργασίας των σταφυλιών και του χώρου αποθήκευσης του κρασιού. Το αποτέλεσμα ήταν η παραγωγή κρασιού εξαιρετικής ποιότητας, που διατηρούνταν όλο το χρόνο, αλλά και τον επόμενο, αν περίσσειε και πάντα στην ίδια ποιότητα. Τον μιμήθηκαν πολλοί.

Διατήρηση σταφυλιών το χειμώνα. Στο χωριό κρέμαγαν από το ταβάνι τα βρώσιμα, επιτραπέζια λεγόμενα, σταφύλια (αετονύχια) για να διατηρούνται κάποιο διάστημα μετά τον τρύγο, όμως σιγά-σιγά ζάρωναν. Ο Κ Β διατηρούσε τα σταφύλια αυτά μέσα σε τριμμένο φελλό, όπου διατηρούσαν τη φρεσκάδα και ήταν αμετάβλητα στην καρδιά του χειμώνα.

Ξεστρεμμάτισμα. Στα ποτιστικά χωράφια, που ήταν τα κυρίως παραγωγικά σε καλαμπόκι, πατάτες, φασόλια και κηπευτικά έκανε το λεγόμενο ξεστρεμμάτισμα. Αυτό γινόταν μια φορά και συνίστατο σε βαθύ σκάψιμο έως 50-60 εκατοστά, καθάρισμα από πέτρες, αγριάδα και άλλα ζιζάνια και αναποδογύρισμα με το φτιάρι, ώστε να αεριστεί όλο το χώμα. Η καλλιέργεια σε αυτό το χωράφι απέδιδε μεγάλες ποσότητες και άριστη ποιότητα προϊόντων.

Πρώιμα σύκα. Στη δεκαετία του 1930 έφερε στο χωριό συκιές πρώιμης παραγωγής, δε γνωρίζω τον τόπο προμήθειας, η προέλευση ήταν Ιταλική και η ονομασία Φρακασιάνο. Το χωριό, λόγω χαμηλού υψομέτρου, είχε μεγάλη παραγωγή σύκων. Τα σύκα ωριμάζουν το Σεπτέμβριο, ενώ τα φρακασιάνο δυο μήνες νωρίτερα, τον Ιούλιο, εποχή δηλαδή που δεν υπήρχαν άλλα φρούτα στο χωριό. Να σημειώσουμε ότι οι συκιές αυτές είναι δίφορες, καρπίζουν και το Σεπτέμβριο. Μια από τις αρχικές συκιές υπάρχει ακόμα και είναι παραγωγική, όπως διαπίστωση προσωπικώς τον περασμένο Ιούλιο.

Μήλα Γκόλντεν Ντελίσιους. Όλοι γνωρίζουμε και έχουμε γευθεί τα περίφημα κίτρινα μήλα με τη διεθνή ονομασία γκόλντεν ντελίσιους. Το είδος αυτό πρωτοεμφανίστηκε στις ΗΠΑ το 1916, ενώ στην Ελλάδα εμφανίζεται επισημώς στα μέσα της δεκαετίας του 1950 στη βόρειο Ελλάδα, σύμφωνα με στοιχεία του Ινστιτούτου φυλλοβόλων οπωροφόρων δέντρων Νάουσας του Υπουργείου Γε-

ωργίας. Στο Νεοχώρι το είδος αυτό του μήλου είναι γνωστό από 1937, χάρις στον ΚΒ. Έφερε από τις ΗΠΑ πέντε δενδρύλλια αρκετά αναπτυγμένα και τα φύτεψε. Η μεταφορά έγινε με το πλοίο, 22-24 ημέρες ταξίδι, ύστερα από ειδική συσκευασία μέχρι την Πάτρα, με το καϊκι στη Ναύπακτο και με το μουλάρι στο χωριό ύστερα από 16 ώρες δρόμο. Η ανάπτυξη ήταν γρήγορη, όπως γρήγορη και αποδοτική ήταν και η καρποφορία. Οι πρώτοι καρποί εντυπωσίασαν τους χωριανούς, οι οποίοι πρώτη φορά έβλεπαν τέτοια μήλα. Θαυμάζει κανείς την αποφασιστικότητα, την επιμονή και το μεράκι για ένα τέτοιο εγχείρημα να μεταφέρει δέντρα από την Αμερική με τις τότε συνθήκες. Σκοπός του ήταν να εμβολιάσει πολλές μηλιές από παράλληλο φυτώριο που είχε κάνει για μεγάλη μηλοπαραγωγή με σκοπό την εκμετάλλευση. Το σχέδιο άρχισε να υλοποιείται, έφτασε τις 70 περίπου μηλιές, αλλά ανακόπηκε από τα σκληρά χρόνια του πολέμου και όσων επακολούθησαν. Υπάρχει έγκυρη μαρτυρία από το συμπατριώτη μας γεωπόνο-διευθυντή του Υπουργείου Γεωργίας αείμνηστο Ιωάννη Ζιαμπάρα ότι ο ΚΒ ήταν ο πρώτος που έφερε τα μήλα αυτά στην Ελλάδα.

Γαλακτοπαραγωγή. Στο χωριό, όπως σε όλα σχεδόν τα ορεινά χωριά, το γάλα προερχόταν από τις κασίδες και τα πρόβατα και υπήρχε από τις αρχές της άνοιξης μέχρι το τέλος του φθινοπώρου, τον δε υπόλοιπο χρόνο δεν υπήρχε καθόλου. Ο ΚΒ θεωρούσε ότι υπήρχε μια έλλειψη, ένα κενό στις ανάγκες των χωριανών, τόσο διατροφικό, όσο και σε περιπτώσεις αρρώστιας. Έφερε από το Θέρμο μια αγελάδα Ελβετικής προέλευσης, γαλακτοπαραγωγό, από σόι (σουιλίτσα, όπως έλεγαν στο χωριό), το 1937. Σύμφωνα με μνήμες των χωριανών επρόκειτο για ένα όμορφο ζώο, διπλάσιο ή τριπλάσιο σε όγκο και βάρος από τις ντόπιες ψωροαγελάδες. Είχε πολύ μεγάλες απαιτήσεις έτοιμης τροφής, γιατί ήταν εσταυλισμένο ζώο και όταν έβγαινε έξω, ήταν για περίπατο, παρά για βοσκή. Απέδιδε όμως 15 οκάδες γάλα ημερησίως, περίπου 20 κιλά, σχεδόν για όλο το χρόνο. Οι προβλέψεις του δεν επαληθεύτηκαν, ως προς τη διάθεση του γάλακτος κι έτσι το ισοζύγιο δαπάνης για τροφή προς έσοδα από το γάλα ήταν αρνητικό. Η δικαίωση, πραγματική και περισσότερο ηθική, ήρθε στα επόμενα σκληρά χρόνια. Συνέβαλε σημαντικά στη διατήρηση της

Τα «Παλιά παιδικά παιχνίδια του χωριού του Ν. Μπαζιώνη» θα δημοσιευθούν στο επόμενο φύλλο του Νεχωρίτη.

οικογένειας από διατροφικής πλευράς και όχι μόνο. Στα χρόνια αυτά οι εντερικές λοιμώξεις, ιδιαίτερα οι τυφοπαρυφυικές ήταν και συχνές και βαριές. Θεραπεία δεν υπήρχε, άγνωστα τότε τα αντιβιοτικά. Μόνη αγωγή η διαιτητική, αποφυγή χόρτων, οσπίων και χορήγηση κατ' αποκλειστικότητα σχεδόν γάλακτος και γιαούρτης. Συχνό ήταν το φαινόμενο να περιμένουν οι χωριανοί σε ουρά με το κατσαρόλι στο χέρι στην ώρα του αρμέγματος.

Τέλος μια πρωτοβουλία που εντάσσεται καθαρά στο πειραματικό στάδιο. Δεν έχει διευκρινισθεί αν την είδε κάπου ο ίδιος, ή την διάβασε σε βιβλίο ή περιοδικό, ή ήταν δικής του έμπνευσης. Πρόκειται για την καλλιέργεια σταριού με ειδικό τρόπο. Δεν το έσπερνε, αλλά το φύτευε, όπως το φυντάνι του καπνού. Έκανε φυτώριο σταριού και κατόπιν γινόταν το φύτεμα σε αυλάκια ένα, ένα φυτό στο οργωμένο χώμα. Η πρώτη εφαρμογή έγινε σε έκταση περίπου 250 τ. μ. που βρισκόταν μέσα στο χωριό υπό τα όμματα των εκπληκτών γειτόνων και περαστικών, αλλά και των αφιχθέντων ειδικώς «να δουν το θέαμα», πολλοί από τους οποίους ειρωνεύονταν και εχλεύαζαν. Το αποτέλεσμα ήταν εκπληκτικό. Κάθε φυτό αδέρφωνε βγάζοντας 6-12στάχυα, δυο με τρεις φορές μεγαλύτερα του συνήθους και η απόδοση ήταν πολλαπλάσια από εκείνη της κανονικής σποράς. Οι πρώην χλευάζοντες και ειρωνεύομενοι εθαύμαζαν και συνέχαιραν, όταν ήρθε η ώρα του θερισμού. Το εγχείρημα εγκαταλείφθηκε στα επόμενα δέκα χρόνια, όταν οι πειραματισμοί ήταν πια πολυτέλεια. Προσπάθησα να βρω αν η παραπάνω καλλιέργεια είχε εφαρμοσθεί κάπου, έστω και πειραματικά. Ζήτησα πληροφορίες από το Ινστιτούτο Σιτηρών του Υπουργείου Γεωργίας, που εδρεύει στη Θεσσαλονίκη και δήλωσαν άγνοια. Ούτε και στη βιβλιογραφία τους αναφέρεται κάτι σχετικό. Είναι βέβαιο ότι ούτε τότε, ούτε πολύ περισσότερο τώρα μπορεί να έχει εφαρμογή μια τέτοια μέθοδος, λόγω του χρόνου και του κόπου. Δεν

παύει όμως από το να είναι μια πειραματική μελέτη από έναν ανήσυχο αγρότη, σε μια εποχή 65 χρόνια πριν σε ένα ορεινό και απομακρυσμένο χωριό και έχει τη σημασία της.

Αυτές ήταν οι σημαντικότερες πρωτοβουλίες και ενέργειες που χρησιμοποίησε ο ΚΒ, όσες τουλάχιστο μου είναι γνωστές. Εάν δούμε την πρακτική πλευρά αυτών των ενεργειών διαπιστώνουμε ότι αναμφίβολα είχαν συμβάλει στη βελτίωση του εισοδήματός του και της ζωής της οικογένειάς του. Πέραν αυτού, όταν εκδηλώνονται τέτοιες πρωτοβουλίες στις τότε συνθήκες και στο τότε κλίμα, οπωσδήποτε υποδηλούν κάτι το ξεχωριστό. Φανερώνουν ένα ανήσυχο πνεύμα με πίστη σ' αυτό που έκανε. Οι πρωτοβουλίες του όμως σκόνταψαν οι περισσότερες σε μεγάλες δυσκολίες. Ορεινό, μικρό και απομακρυσμένο το χωριό με λίγα χωράφια από μικρές πεζούλες και οι κοντινότερες πόλεις εφοδιασμού και εμπορίου απείχαν 10-15 ώρες με μουλάρι ή πεζοπορία. Και να υπήρχε παραγωγή σε κάποια προϊόντα δεν μπορούσαν να διατεθούν στην πόλη, λόγω απόστασης. Η ντόπια αγορά ήταν σχεδόν ανύπαρκτη. Ποιος θα αγόραζε μήλα ή σύκα, ακόμα και γάλα, όταν το κύριο μέλημα ήταν το ψωμί, που δεν εξασφαλιζόταν εύκολα. Εκτός τούτων τα μεγάλα εμπόδια ήρθαν με τον πόλεμο και την κατοχή και τα όσα ακολούθησαν.

Κάποιοι στο χωριό λέγανε, γιατί κάθεται στο χωριό και ξοδεύει τα λεπτά του (όλες οι ενέργειες αυτές απαιτούσαν χρήματα επένδυσης) και αγωνίζεται και δεν πάει παρακάτω, στη Ναύπακτο, στο Αγρίνιο, ή αλλού να πάρει χωράφια και να έχει διάφορο. Γι' αυτό ρωτήθηκε πολλές φορές ο ίδιος και τότε στην ενεργό δράση και αργότερα στη δύση του βίου του. Η απάντηση ήταν πάντα η ίδια, απλή και ειλικρινής, «Ήθελα να είμαι στο χωριό, αυτός είναι ο τόπος μου». Κι έτσι παρέμεινε μέχρι τέλους μια αμετανόητη μοναχική ρομαντική φιγούρα στον τομέα αυτό. Για μερικές από τις παραπάνω πρωτοβουλίες έχω άμεση γνώση και συμμετοχή παρά την τότε παιδική μου ηλικία. Η παρούσα ας είναι εις μνημόσυνό του.

Π. ΒΛΑΧΟΣ

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΣΥΛΛΟΓΩΝ ΝΑΥΠΑΚΤΙΑΣ

Στις 17/4/2005 πραγματοποιήθηκε Τακτική Γενική Συνέλευση των Συλλόγων - Μελών της (Ο.Σ.Υ.Ν.) με θέματα ημερησίας διάταξης:

1) Απολογισμός Δραστηριότητας Κεντρικού Συμβουλίου

2) Υποβολή Έκθεσης Εποπτικού Συμβουλίου

3) Υποβολή Προϋπολογισμού

4) Προτάσεις-Ανακοινώσεις, συζήτηση διαφόρων θεμάτων που θα τεθούν από τους αντιπροσώπους."

Στη Γενική Συνέλευση παρέστη ο Πρόεδρος της Αιτωλικής Αναπτυξιακής Α.Ε. κ. Παναγιώτου ο οποίος ενημέρωσε τους αντιπροσώπους των Συλλόγων, για την εφαρμογή των νέων αναπτυξιακών προγραμμάτων στη Ναυπακτία.

Από το Σύλλογό μας παρέστησαν ο Πρόεδρος και ο Γενικός Γραμματέας.

ΒΟΗΘΕΙΑ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ

Η «Βοήθεια στο Σπίτι του Δήμου Πλατάνου» στο Νεχώρι

ΠΟΛΥΕΛΑΙΟΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 1)
βήθρα" και κάτω απ' τη σκέπη του σταθήκαμε νυφάδες και γαμπροί. Από την ίδια πάλι θέση αποχαιρετήσαμε τους λατρευτούς μας, που μίσεψαν για το μεγάλο τους ταξίδι. Πρόκειται όπως θα καταλάβατε για τον ορειχάλκينو πολυέλαιο, που στόλιζε κάποτε την εκκλησία μας. Παραπεταμένος και βαριά τραυματισμένος απ' το χρόνο, έμεινε ξεχασμένος σε κάποια αποθήκη προσμένοντας το: "έλα πάλι"....."έλα πάλι να στολίσεις με τη δωρική ομορφιά σου την Παναγιά μας και να μας θυμίσεις τα παλιά, τα περασμένα.

Κατασκευάστηκε σε κάποιο Ρωσικό Εργαστήρι τον περασμένο αιώνα και από κει η ευλάβεια του Νικολάου Δ. Παπανικολάου τον έφερε ταπεινό αφιέρωμα και προσευχή χειροπιαστή στην Παναγιά μας. Μέχρι το 1940 στόλιζε μαζί με τον άλλο, τον κρυστάλλινο πολυέλαιο, την Εκκλησιά μας. Το 1940, ανήμερα του Πάσχα, ο κρυστάλλινος, προμηνύοντας τις συμφορές της Πατρίδας μας, που θα ακολουθούσαν, έπεσε και έγινε θρύψαλα. Βέβαια μέσα σε κίνητη τη λαίλαπα, που ακολούθησε, ποιος θα σκεπτόταν την ανάταξη και την αποκατάστασή του; Κι έτσι έμεινε ολόμοναχος ο ορειχάλκινος για αρκετά χρόνια να στολίζει την Παναγιά μας. Όταν όμως η μπόρα του πολέμου, της κατοχής και του Εμφυλίου διάβηκε, η ευλάβεια άλλων συγχωριανών μας αφιέ-

ρωσαν καινούργιους πολυέλαιους στην Εκκλησιά μας κι αυτός, όπως τα παλιά κονίσματα, λαβωμένος και περιφρονημένος, "έδωσε" τη θέση του σε άλλους πιο καινούργιους και πιο μοντέρνους (!). Κι αυτός; Ξεχάστηκε σε κάποια αποθήκη ή κάποιο εξωκλήρι παραπεταμένος.

Ήρθε όμως η στιγμή να αναγνωριστεί η καλλιτεχνική, μα και η ιστορική του αξία. Ο Σύλλογος τον έφερε στο εργαστήρι "Ορειχάλκινων Κατασκευών" των Αδελφών Αθανασίου Μάλλιου και αυτοί έσκυψαν επάνω του με σεβασμό, αγάπη και στοργή, γιατί και σ' αυτούς θύμιζε τα περασμένα και με λεπτότατες επεμβάσεις του έδωσαν και πάλι την αρχική μορφή του, τη μορφή που είχε στα πρώτα νιάτα του. Ως Νεχωρίτες νιώθουμε την ανάγκη:

-να ευχαριστήσουμε τον Ιερέα και τα Εκκλησιαστικά Συμβούλια του Χωριού μας, που διαφύλαξαν το ακριβό αυτό κειμήλιο της Εκκλησίας μας και της Ιστορίας μας.

-να συγχαρούμε το Σύλλογό μας, που ξανάφερε ένα φίλο απ' τα παλιά, για να μας θυμίσει χρόνους και ανθρώπους περασμένους και

-να πούμε χίλια μπράβο και μύρια "ευχαριστώ" στο Γιώργο και το Γιάννη Μάλλιο για την ομολογουμένως τέλεια δουλειά τους.

Η Παναγιά να τους έχει όλους πάντα καλά.

π.μ.

ΠΑΣΧΑ ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ

(Συνέχεια από τη σελίδα 1)
μαρτύριο της πυράς, αφού μάλιστα περίμεναν (τόσο νωρίς;) τους νεότερους για να τους απαλλάξουν. Οι νοικοκυρές άρχισαν να καταφτάνουν και σε παρακείμενο τραπέζι υπήρχαν όλα τα καλά του Θεού: Αυγά, κουλούρια, κρασί κι αργότερα τα πρώτα μοσχομύριστα κοκορέτσια.

Μαζί μας φέτος και οι ξενιτεμένοι μας κ. Γρηγόρης Ντούζος και η γυναίκα του με τους συγγενείς τους, που δοκίμαζαν ιδιαίτερα χαρά. Στην ώρα τους βγήκαν και τα ψπτά. Τηρήθηκε κι εφέτος το έθιμο. Φάγαμε όλοι μαζί στην αίθουσα του Σχολείου σε κοινό τραπέζι - τραπέζι Αγάπης - σύμφωνα και με το πνεύμα της εορτής. Γευτήκαμε τα ωραία γλυκά που μας πρόσφερε η κ. Γεωργία Καρανδρίκα για την αυριανή γιορτή της. Το γλέντι συνεχίστηκε με τραγούδια από τους πλέον καλλίφωνους και το κέφι κράτησε για αρκετή ώρα. Έπρεπε όμως να πάμε και στον εσπερινό της Αγάπης. Εκεί πήραμε το μήνυμα να γιορτάζουμε κάθε χρόνο την Ανάσταση όλοι και με εσωτερική προσέγγιση. Να αναστηθούμε κι εμείς μαζί και τα χωριά μας...

Από την άλλη μέρα δυστυχώς για όλους μας άρχισε η επιστροφή στις πολύβουες και πολύχρωμες πολιτείες...

Β'

ΨΙΘΥΡΟΙ ΚΑΙ ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ...

Τούτες τις μέρες - Άγιες μέρες του Πάσχα - η θύμιση γυρίζει στα παλιά. Γυρισμός στα περασμένα. Ο πολιτικός αστέρας του Νεχωρίτη τον οδηγεί στη γενέ-

θλια γη. Στο χωριό και στην πατρική εστία. Στη δική του Ιθάκη. Η ψυχή του δεν εκπαιρίζεται, μόνο το κορμί του ξενιτεύεται. Το σπίτι του στο χωριό γίνεται φωτεινό και φιλόξενο παλάτι. Στο παλιό παραγώνι ξαναζει το παρελθόν. Τα παγωμένα γονολίθια ζεσταίνουν τη θύμιση και την καρδιά.

Ο Νεχωρίτης γίνεται ρομαντικός και λεπτός άνθρωπος. Θερμός τοπικιστής...ακύνδυνος. Φορτωμένος με παλιές θύμισες κι αναδρομές αναζητά τα παλιά καλά ή πέτρινα χρόνια. Γίνεται στοχαστής. Ένας ταπεινός φιλόσοφος με τη δική του φιλοσοφία.

Το άγχος της καθημερινότητας σταματά μπροστά στην εικόνα του χωριού. Εκεί ξαναγίνεται έφηβος κι αμέριμνο παιδί. Η

καρδιά του χτυπά όπως παλιά. Εδώ στον τόπο του γνώριμα πρόσωπα του χαμογελούν, τον καλημερίζουν. Τα πάντα απλά όχι βίαια. Στο κεφαλόσκαλο του πατρικού του στέκει και καρτερεί η Μάνα της υπαίθρου μυθιστορηματική κι αγγελική μορφή μ' ένα κλωνί βασιλικό στ' άσαρκο χέρι της για να καλωσορίσει ή να ξεπροβοδίσει. Μια τραγική Ιφιγένεια της ζωής, αφού δε ζητά πληρωμή για τις θυσίες, αλλά αγαπν κι αναγνώριση.

Τούτες τις μέρες ο καθένας μας αλλαγμένος από κακιές και μικρότητες ας γίνει ένα άκακο παιδί γεμάτο όνειρα κι ευτυχία γεμάτο...**Αναστάσιμη Αγάπη**, αφού κάνει πρώτα τη δική του αναδρομή!

ΑΝΤ. ΜΑΣΓΑΛΑΣ

ΠΑΣΧΑ ΣΤΟ ΠΑΛΙΟΝΕΧΩΡΟ

Οι λιγοστοί κάτοικοι του Παλιονέχωρου γιόρτασαν όλοι ANTAMA το Πάσχα.

ΜΕ ΤΟ ΘΑΡΡΟΣ ΤΗΣ ΓΝΩΜΗΣ

Είναι αλήθεια ότι σωρεία προβλημάτων του χωριού μας και των χωριανών, αντιμετωπίστηκαν από τους ίδιους τους Νεχωρίτες, που πάλεψαν και παλεύουν, χρόνια τώρα ενάντια στην κρατική αδιαφορία. Οι παλιότεροι, ντόπιοι και ξενιτεμένοι, πρωτοστάτησαν ησυχαστικά και ταλαίπωροι και το Νεχωριό πρώτο απ' όλα τα χωριά είχε δικό του δρόμο, δικό του υδραγωγείο, Σχολείο, Κοινοτικό μέγαρο με Βιβλιοθήκη κ.λπ. Είχε όμως και τον πρώτο Σύλλογο σε Ελλάδα και Αμερική με αξία μέλη που πρόσφεραν και συνέβαλαν στην επίλυση πολλών προβλημάτων.

Οι νεότεροι παρέλαβαν μια βαριά παρακαταθήκη. Πρέπει η παράδοση να συνεχιστεί, τώρα που η σκυτάλη παραδόθηκε σ' αυτούς. Τα προβλήματα πολλά και διάφορα και σήμερα για το χωριό και την περιοχή του.

Πρέπει να αντιμετωπιστούν σοβαρά και σε βάθος και όχι επιφανειακά και σε επίπεδο συζήτησης στο καφενείο. Αυτή η αντιμετώπιση και ο σωστός τρόπος επίλυσής τους με αναγκάζουν να καταθέσω σήμερα την ταπεινή μου γνώμη και τις προτάσεις μου και από τις στήλες του «ΝΕΧΩΡΙΤΗ». Φρονώ ότι, κύριος υπεύθυνος και συντονιστής θα πρέπει να είναι ο Σύλλογος Νεχωριτών. (Στην Ελλάδα και στο εξωτερικό). Κάθε Αύγουστο και δύο μέρες πριν από το πανηγύρι **να καθιερωθεί η-μερίδα** με θέματα που απασχολούν το Νεχωριό και τους Νεχωρίτες. Αυτή την περίοδο θα έχουμε τη μεγαλύτερη παρουσία και συμμετοχή Νεχωριτών, εφόσον γίνει στο χωριό μας. Επιτροπή από μέλη του Συλλόγου να ορίσει την ακριβή ημερομηνία της ημερίδας, τους εισηγητές των θεμάτων, που θα συζητηθούν και να προσκαλέσει και άλλους φορείς. Οι εισηγήσεις να είναι όχι περισσότερο από 15' λεπτά θα υπάρχει Προεδρείο να διευθύνει τη συζήτηση και Γραμματέας για την τήρηση πρακτικών. Θα έχουν δυνατότητα παρέμβασης όλα τα παρευρισκόμενα μέλη

με συγκεκριμένες προτάσεις. Θα γίνει αξιολόγηση και ιεράρχηση των θεμάτων, που συζητήθηκαν και τελικά ανάθεση επίλυσής τους και καταμερισμός ευθυνών (πώς και από ποιούς θα αντιμετωπιστούν).

Παραθέτω ενδεικτικό διάγραμμα θεμάτων που θα μπορούσαν να συζητηθούν:

1. ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΑ: Δυνατότητα πρόσβασης στο χωριό όλο το χρόνο. Προβλήματα και αντιμετώπισή τους. Προτάσεις.

2. ΥΔΡΕΥΣΗ: Συντήρηση υδραγωγείου -καθαρισμός, έλεγχος από υπεύθυνο-επάρκεια νερού στους θερινούς μήνες.

3. ΚΑΘΑΡΙΟΤΗΤΑ: Αποκομιδή σκουπιδιών -καθαριότητα πλατείας, εσωτ. δρόμων- Αφοδευτήρια.

4. ΔΙΑΒΙΩΣΗ ΧΩΡΙΑΝΩΝ: Ιατροφαρμακευτική περίθαλψη - εφοδιασμός - επικοινωνία κ.λπ.

5. ΛΟΓΟΓΡΑΦΙΚΟ ΜΟΥΣΕΙΟ ΚΟΙΝΟΤ. ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ: Αναβάθμιση και ποιοτική λειτουργία τους - Ορισμός υπευθύνων.

6. ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΟΣ: Ρύπανση - καταστροφές στο δάσος - Δενδροφύτευση - Προστασία πανίδας και χλωρίδας.

7. ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΕΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ: Αναβάθμιση και προβολή του πανηγυριού, της γιορτής της φασολάδας, του πασχαλίσκου γλέντιου. Δυνατότητα και γι' άλλες εκδηλώσεις π.χ. γιορτή τσίπουρου. Έκθεση με φωτογραφικό υλικό.

8. ΕΚΤΕΛΕΣΗ ΕΡΓΩΝ ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΗ ΑΝΑΠΤΥΞΗ: Προγραμματισμός εκτέλεσης έργων με παραδοσιακό χαρακτήρα. Δυνατότητα και προοπτική τουριστικής ανάπτυξης.

9. ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ - ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΠΡΟΕΔΡΟΥΣ ΤΩΝ ΣΥΛΛΟΓΩΝ: Αξιολόγηση των θεμάτων της ημερίδας. Προτάσεις.

Λήξη ημερίδας και παράθεση δεινίου στην πλατεία του χωριού με προαιρετική συμμετοχή.

ΑΝΤ. ΜΑΣΓΑΛΑΣ

ΤΙΜΗΤΙΚΗ ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΓΙΑ ΤΟ ΝΙΚΟ ΑΠ. ΓΙΑΝΝΑΡΗ

(Συνέχεια από τη σελίδα 1)
γινε στην Αμερική προς τιμήν του, έγινε αφορμή να μάθουμε πως η προσφορά του στους τομείς αυτούς απλώνεται και πέρα απ' το χωριό, στην Αμερική, όπου ζει με την οικογένειά του.

Την Παρασκευή 10η Απριλίου του 2005 η πολιτεία στην οποία ζει, αναγνωρίζοντας την προσφορά του και αυτού και της συζύγου του στην τοπική κοινωνία του -Hagerstown- διοργάνωσε προς τιμήν του εκδήλωση. Σ' αυτή παραβρέθηκαν οι τοπικές αρχές, εκπρόσωποι φορέων της πόλης και πλήθος κόσμου. Ο Νίκος με την εργατικότητα του, το χαρακτήρα και την ανιδεοτελή προσφορά του κατόρθωσε να αποσπάσει το σεβασμό, την εκτίμηση και την αγάπη των αρχών και των κατοίκων της περιοχής στην οποία ζει.

Φτωχός μετανάστης ήρθε στην Αμερική πριν από 50 και

πλέον χρόνια, για να βρει την τύχη του. Και τη συνάντησε.

Με την τιμία εργασία του κατόρθωσε να διαπρέψει στις Restaurant business και τις ξενοδοχειακές επιχειρήσεις. Κι όταν ο Θεός του χάρισε πλούσια τα αγαθά του, δεν ξέχασε τους πάσχοντες συνανθρώπους του.

Αισθάνθηκε την ανάγκη να συνεισφέρει στον τόπο της διαμονής του.

Στα 1982 άρχισε με το "An evening with Nick" -ένα βράδυ με το Νίκο- Ήταν μια εκδήλωση, που έκανε στο κατάστημά του για τη συγκέντρωση χρημάτων, τα οποία διέθετε σε ιδρύματα, που είχαν σκοπό την ανακούφιση των συνανθρώπων του. Μέσα στα τόσα χρόνια, που πραγματοποιείται η εκδήλωση αυτή, συγκεντρώθηκαν και διατέθηκαν πάνω από 500.000 Δολάρια για το σκοπό αυτό.

Με δική του προσφορά και

της συζύγου του Φωτεινής ιδρύθηκε το 1986 το τοπικό Ίδρυμα "Dream Come True" -Εκπλήρωση των ονείρων-, το οποίο έχει σκοπό να βοηθάει στην εκπλήρωση των ονείρων των μικρών παιδιών με ειδικές ανάγκες.

Το "Christmas with - Nick" -Χριστούγεννα με το Νίκο- είναι δική του πρωτοβουλία και προσφορά. Τη μέρα αυτή (τα Χριστούγεννα) προσφέρει δωρεάν Χριστουγεννιάτικο φαγητό στο "Airport Inn", στο κατάστημά του, στους φτωχούς και ανήμπορους της πόλης για 17 συνεχή χρόνια.

Είναι ακόμη μέλος σε πλήθος Κοινωνικών Οργανώσεων και Φιλανθρωπικών Ιδρυμάτων.

Πώς ήταν δυνατόν λοιπόν να μην κερδίσει επάξια την αγάπη και την εκτίμηση της κοινωνίας στην οποία ζει και εργάζεται;

Σαν Νεχωρίτες νιώθουμε περήφανοι, γιατί ένα τέκνο του χωριού μας, ένας δικός μας άνθρωπος, πρόκοψε στα ξένα με την τιμία δουλειά του και δεν ξεχνάει ποτέ του συνανθρώπους του, που έχουν την ανάγκη του.

Τον συχαίρουμε λοιπόν μαζί με τους κατοίκους του Hagerstown και του ευχόμαστε να είναι πάντα καλά κι αυτός κι η οικογένειά του και να προσφέρει βοήθεια και χαρά σε όσους την έχουν ανάγκη.

νούς μας και ιδιαίτερα ειδήσεις που αφορούν στη νεολαία μας. Παρακαλούμε για αλλαγή διευθύνσεων να επικοινωνείτε με ένα από τα μέλη του Δ.Σ.

Όλοι οι Νεχωρίτες θα λαμβάνουν, εφ' όσον φυσικά το επιθυμούν, ανελλιπώς την Εφημερίδα, αρκεί να έχουμε τη διεύθυνσή τους και **μόνον**.

Στα μεταχτά...

(Συνέχεια από τη σελίδα 1)
ρίδα από οποιονδήποτε Νεχωρίτη. Τέλος πάντων...

Στόχος του Δ.Σ. είναι να επικοινωνούν όλοι οι Νεχωρίτες μεταξύ τους μέσω του "ΝΕΧΩΡΙΤΗ". Είναι τιμή και χαρά μας να ανακοινώνουμε τις επιτυχίες, κοινωνικά ή άλλα θέματα που αφορούν στους συγχωρια-